

РЕШЕНИЕ

№ 755

гр. София, 07.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 9-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Светла Станимирова

Членове: Рени Ковачка
Васил Василев

при участието на секретаря Росица Й. Вьонг
като разгледа докладваното от Васил Василев Въззивно търговско дело № 20231001000750 по описа за 2023 година

Производството е по чл.267 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба от „Бългериан Еървейз Груп“ ЕАД, ЕИК 131085074, със седалище и адрес на управление: 1000, София, Район „Средец“, ул.„Стефан Караджа“ № 2 против Решение № 597/05.05.2023 год., постановено по търг.дело № 494/2023 год. на СГС, Т.о., VI-17-ти състав, в частта, в която съдът е приел, че процесното вземане за присъдени съдебни разноси в размер на 461 475,60 лева има поредност на удовлетворяване в производството по несъстоятелност на „КТБ“ АД/н/ по чл.94, ал.1, т.8 ЗБН.Поддържа се, че обжалваното решение е незаконосъобразно. Съдът не да е обсъдил изложените във възражението подробни съображения относно реда за удовлетворяване вземането за съдебни разноси.Поддържа се, че съгласно решение на друг състав на СГС всички разноси по делата за попълване на масата на несъстоятелността, включително тези за дължимата държавна такса, която не се внася предварително, но е за сметка на масата при неоснователност на претенциите, както и разноските по същите тези дела в полза на насрещната страна, представляват „разноси по несъстоятелността на банката“, в хипотезата на чл.54, ал.1, т. 3 ЗБН - „разходите за попълване, опазване, управление, оценяване и разпределяне на масата на несъстоятелността“. Според жалбоподателят няма основание нито за буквално, нито за логическо или систематично тълкуване, което да стеснява тези разходи, само до онези, които синдиците сами са избрали да направят. Всички разходи по едно дело, независимо от това дали са дължими за завеждането му или като санкция за

неоснователното му предизвикване чрез ангажиране на отговорността за разноси, имат един и същи характер и следва да се третират по един и същи начин, като няма разумна, логична и нормативно обосновима причина, която да не противоречи на конституционно установените принципи за равнопоставеност на субектите пред закона и забрана на дискриминация, вземанията на избраните и ангажирани от синдиците адвокати да подлежат на удовлетворяване от масата като разходи за попълване, по същия начин да се третират и разноските за събиране на доказателства по делата, които синдиците предплащат, тъй като не са освободени, а съдебните разноси, които банката дължи на другата страна и в полза на бюджета поради това, че е станала причина за неоснователно завеждане на същото това дело, да имат различен режим и в този смисъл настоящият съдебен състав не споделя горепосочената незадължителна съдебна практика относно характера на разноските по делата, заведени от синдиците на банката. Поддържа се, че ответникът по дело, което е проведено с участието на синдика, който се снабдява с изпълнителен лист за присъдените му разноси не може да бъде поставен в по-неблагоприятно положение от държавата и адвокатите, защитавали банката, когато имуществената му сфера е нахърнена от действия на синдиците за попълване масата на несъстоятелността пред съд, признати за неоснователни с окончателен съдебен акт. Поради това се иска решението в обжалваната му част да бъде отменено и вместо него бъде постановено решение, с което бъде прието, че вземането на жалбоподателя в размер на 461 475,60 лева, представляващо съдебни разноси, присъдени с решение № 531 от 12.08.2021 год., постановено по в.търг.дело № 20201001002311 по описа за 2020 год. на Софийски апелативен съд, 15-ти търговски състав, има поредност на удовлетворяване в производството по несъстоятелност на „КТБ“ АД/н/ по чл.94, ал.1, т.3 ЗБН.

От страна на въззиваемата „КОРПОРАТИВНА ТЪРГОВСКА БАНКА“ АД (КТБ АД) (в несъстоятелност), със седалище и адрес на управление: град София 1000, ул. „Граф Игнатиев“ № 10, с ЕИК 831184677 е постъпил отговор, с който се оспорва подадената жалба. Поддържа се, че претендираните вземания не съставляват разноси по несъстоятелността на банката по смисъла на чл. 54 Закон за банковата несъстоятелност и не са направени по реда на специалния закон. Разноските по несъстоятелността, направени при условията и реда на ЗБН, които са посочени в чл. 4, ал. 1 ЗБН като подлежащи на удовлетворяване в производството по несъстоятелност на банка и които, чл. 94, ал. 1, т. 3 ЗБН снабдява с трета по ред привилегия, в случай, че не бъдат изплатени на падежа, са изчерпателно изброени в чл. 54 ЗБН. Това са разноските за възнаграждение на синдика, трудовите възнаграждения, осигурителните вноски и другите суми, дължими по трудовите правоотношения със служителите на банката в несъстоятелност, разходите за попълване, опазване, управление, оценяване и разпределяне на масата на несъстоятелността, както и възнагражденията на наетите от синдика експерти и консултанти във връзка с упражняването на правомощията му. Вземането за разноси във връзка с участието на ищеца в съдебно производство, предмет на настоящото дело, е възникнало след датата на решението за откриването му. Това вземане не попада в обхвата на понятието „разноси по несъстоятелността“, с което си служи чл. 4, ал. 1 ЗБН, и чиято съдържателна дефиниция за

целите на банковата несъстоятелност е дадена изрично в разпоредбата на чл. 54 ЗБН.Иска се решението в обжалваната му част да бъде потвърдено.

По делото е постъпила и частна жалба от „КОРПОРАТИВНА ТЪРГОВСКА БАНКА” АД (КТБ АД) (в несъстоятелност/ против определение № 2566/31.07.2023г. по търг. дело № 494/2023 г., ТО, VI-17 състав на СГС ,с което съдът е оставил без уважение искането по чл. 248 ГПК на ответника „Корпоративна търговска банка“ АД - в несъстоятелност за изменение на решение, постановено на 05.05.2023 г. по т.д. № 494/ 2023 г. по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, VI-17 състав, в частта му за разноските.Поддържа се,че за настоящето производство при липса на специална правна уредба относно държавните такси по възраженията по чл. 68 от ЗБН по аргумент на чл. 612, ал. 2 от ТЗ, като приложение следва да намери разпоредбата на чл. 694. ал. 7 от ТЗ.Според жалбоподателят в производството по чл. 68 ЗБН е приложима процедурата по чл. 694 от ТЗ. С измененията на чл. 694 от ТЗ (обнародвани в ДВ бр. 105 от 30.12.2016 г.), е прието, че държавната такса по иск по чл. 694 от ТЗ се определя върху една четвърт от вземането, за което е предявен установителният иск,поради което дължимата държавна такса при предявено възражението за вземане в размер на 461 475.60 лева, изчислена върху една четвърт от вземането, възлиза на 4 614.76 лева.Иска се обжалваното определение да бъде отменено и дължимата държавна такса от банката бъде определена в този размер.

По частната жалба не е подаден отговор.

Софийският апелативен съд , като взе предвид подадената въззивна жалба, съдържащите се в същата оплаквания, съобразявайки събраните по делото доказателства намира следното от фактическа и правна страна: Първоинстанционното производство е образувано по възражение от „Бългериан Еървейз Груп” ЕАД,в което се твърди, че е кредитор на „Корпоративна търговска банка“ АД - в несъстоятелност по силата на постановено на 12.08.2021 г. съдебно решение по т.д. № 2311/2020 г. по описа на Софийски апелативен съд, 15-ти състав, с което банката е осъдена да заплати в негова полза разноски, направени в проведено съдебно производство, в размер на 461 475, 60 лв.С писмо от 13.12.22г. ищецът направил искане до синдиците на банката за предявяване на присъдените разноски,но на 14.12.23г. получил отказ за това.Иска се това вземане на ищеца да бъде включено в списъка на приетите вземания с ред на удовлетворяване по чл. 94, ал. 1, т. 3 ЗБН,а в условията на евентуалност –по т.8.

Ответната банка е оспорила подаденото възражение като поддържа,че в ЗБН не е предвиден ред, по който кредиторите на несъстоятелната банка да могат да предявяват вземанията, които са възникнали след постановяване на решението за откриване на производство по несъстоятелност и след изтичане на срока по чл. 63, ал. 1 ЗБН и че вземането на ищеца за разноски не може да се удовлетвори в откритото по отношение на банката производство по несъстоятелност.

За да постанови обжалваното решение съдът е приел за установено следното от фактическа страна: С решение от 12.08.2021 г., постановено по т.д. № 2311/2020 г. по описа

на Софийски апелативен съд, 15-ти състав, се установява, че производството, приключило с постановяване на това съдебно решение, е образувано по предявени от синдиците на „КТБ“ АД срещу „Бългериан Еървейз Груп“ ЕАД евентуално съединени иски с правна квалификация чл. 59, ал. 5 ЗБН, чл. 59, ал. 3 ЗБН и чл. 3, ал. 3 вр. ал. 2 ЗБН и чл. 26, ал. 2, предл. 3 ЗЗД вр. чл. 59, ал. 2 ЗБН, с които се иска обявяване за относително недействително съответно за нищожно по отношение на кредиторите на несъстоятелността на „КТБ“ АД на извършено от „Бългериан Еървейз Груп“ ЕАД прихващане. С решението предявените иски са отхвърлени като банката е осъдена да заплати на ответника разноси, направени в проведено съдебно производство, в размер на 461 475, 60 лв. От писмо от 12.01.23г. от синдиците на банката до „Бългериан Еървейз Груп“ ЕАД се установява, че същите не уважават искането на дружеството за приемане на вземанията за разноси по цитираното решение в списъка на приетите вземания.

За да постанови обжалваното решение съдът е приел от правна страна, че с оглед цитираната съдебна практика на ВКС може да се направи извод, че тогава, когато след решението за откриване на производство по несъстоятелност на една банка в полза на определено лице е възникнало вземане за разноси към банката въз основа на влязло в сила съдебно решение, постановено в производство с участието на синдиците, то това вземане има характер на неоспоримо такова и подлежи на удовлетворяване в производството по несъстоятелност, като синдиците са длъжни да допълнят с него списъка на предявените вземания по реда на чл. 71 ЗБН. С оглед на цитираното решение на СГС съдът е приел, че по делото е доказано, че с влязло в сила съдебно решение е установено съществуване на вземане на ищеца към „КТБ“ АД за получаване на парична сума в размер на 461 475, 60 лв., представляваща съдебни разноси, направени в хода на съдебно производство по предявени иски, които са свързани с производството по несъстоятелност на „КТБ“ АД, по чл. 59, ал. 5 ЗБН, чл. 59, ал. 3 ЗБН и чл. 3, ал. 3 вр. ал. 2 ЗБН и чл. 26, ал. 2, предл. 3 ЗЗД вр. чл. 59, ал. 2 ЗБН. Предвид обстоятелството, че посоченото решение е постановено след решението за откриване на производство по несъстоятелност на „КТБ“ АД /н/, като в съдебното производство, завършило с това решение, са взели участие синдиците на несъстоятелната банка съдът е приел, че предявеното от ищеца вземане е нововъзникнало в хода на производството по несъстоятелност на „КТБ“ АД /н/ и че то има характер на такова, което не може да бъде оспорвано в това производство съгласно нормата на чл. 70 ЗБН. Съдът е приел, че предявеното вземане, като неоспоримо вземане, подлежи на удовлетворяване в производството по несъстоятелност на „КТБ“ АД /н/ и трябва да бъде включено в списъка на приети вземания на кредиторите. Прието е, че това вземане не представлява „разноси по несъстоятелността“ по смисъла на чл. 54 ЗБН, поради това, че не се отнася до разход от вида на някой от изрично и изчерпателно посочените такива в четири точки на тази норма. Поради това съдът е приел, че предявеното вземане подлежи на удовлетворяване в производството по несъстоятелност на банката с ред по чл. 94, ал. 1, т. 8 ЗБН.

По отношение на разноските по делото съдът е приел, че предвид изхода на делото банката следва да бъде осъдена да заплати по сметка на СГС дължимата държавна такса за

разглеждане на предявените искове, от предварителното заплащане, на която ищецът е освободен съгласно практиката на Софийски апелативен съд, която възлиза на сумата от 18 459, 02 лв. При определяне размера на дължимата държавна такса съдът се е позовал на съдебната практика на ВКС по оределение № 567 от 14.11.2017 г., постановено по ч.т.д. № 1757/ 2017 г. по описа на ВКС, I т.о.

С молба от 23.05.23г. процесуалните представители на банката-ответник по делото са поискали от съда да измени постановеното по делото решение в частта за разноските, като намали размера на държавната такса.

С обжалваното определение от 31.07.23г. съдът е приел, че молбата е неоснователна. Съдът е приел, че в практиката на ВКС се приема, че подаденото възражение срещу произнасянето на синдика по искания на кредиторите за допълване или промяна на изготвените списъци на предявени вземания по реда на чл. 68 ЗБН, с каквото съдът по настоящото дело е сезиран, се разглежда като предявен установителен иск. Поради това съдът е приел, че дължимата държавна такса за разглеждане на възражението следва да се определи по правилото на чл. 1 от Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, и следователно е в размер на 4 % от цената на иска, която по искове за парични вземания е търсената сума. В ЗБН няма специална норма, която да предвижда, че размерът на дължимата по тези искове държавна такса ще се изчисли не на база пълния размер на цената на иска, а на някаква част от нея. За да се приеме, че базата за изчисляване на държавната такса е различна от тази, предвидена в общите процесуални разпоредби, това трябва да е изрично регламентирано в закона, каквато изрична уредба има предвидена при уреждане на начина на изчисляване на държавна такса по други искови производства, включително сходни такива, каквото е производството по чл. 694 ТЗ – нормата на чл. 694, ал. 7 ТЗ. Такива процесуални норми, включително чл. 694, ал. 7 ТЗ, обаче доколкото уреждат изрични изключения от съществуващо общо правило, е недопустимо да се прилагат по аналогия, поради което и нямат отношение към настоящия случай. Придвид липсата на изрично правило, дерогиращо общите правила за начина на определяне на дължимата държавна такса в производството по чл. 68 ЗБН, то съдът е приел, че те са приложими и държавната такса за разглеждане на предявения иск трябва да се определи върху размера на цялото парично вземане, което възразилият кредитор твърди, че има към несъстоятелната банка, от който се определя и цената на иска, с който съдът е сезиран.

По въззивната жалба

Софийският апелативен съд счита, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено. Атакуваното решение е валидно и допустимо, поради което съдът е обвързан от направените от жалбоподателя оплаквания в жалбата.

Поддържа се, че при постановяване на обжалваното решение съдът не е обсъдил изложените във възражението подробни съображения относно реда за удовлетворяване вземането за съдебни разноски.

Съставът на САС счита, че това становище на жалбоподателя е неоснователно. В обжалваното решение съдът е изложил подробни съображения относно приетия от него краен резултат. С решението е отговорено на всички съществени аргументи изложени от ищеца-настоящ жалбоподател във връзка с необходимостта от приемане на вземането и неговата поредност. Спорът по делото е относно поредността на вземането на ищеца, за която поредност съдът е изложил подробни съображения на последните две страници на решението.

Поддържа се, че съгласно решение на друг състав на СГС по т.д. №496/23г. било възприето обратното решение по случай, аналогичен на настоящия-всички разноси по делата за попълване на масата на несъстоятелността, включително тези за дължимата държавна такса, която не се внася предварително, но е за сметка на масата при неоснователност на претенциите, както и разноските по същите тези дела в полза на насрещната страна, представляват „разноси по несъстоятелността на банката“, в хипотезата на чл.54, ал.1, т. 3 ЗБН - „разходите за попълване, опазване, управление, оценяване и разпределяне на масата на несъстоятелността“.

Съставът на САС счита, че от наличието на друго решение на СГС по аналогичен случай не може да бъде направен какъвто и да било извод по настоящето дело.

Вземането, което е отказано от синдиците на „Корпоративна търговска банка“, АД /н/ да бъде включено в списъка на приетите вземания на кредиторите на „КТБ“ АД /н/ съставлява вземане за разноси, присъдени в полза на кредитора „Български Еървейз Груп“ ЕАД в производство по попълване на масата на несъстоятелността с влязло в сила определение, постановено след датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност и в производство, в което участие е взел синдикът. По отношение на такова вземане е формирана съдебна практика в цитираното вече определение № 67/15.02.2022год. по ч.т. д № 1212/15.02.2022год. на ВКС, в което освен направения извод за допустимост на производството по чл.68 от ЗБН по възражение срещу отказ на синдиците да приемат и включат в списъка на приетите вземания на кредиторите на „КТБ“ АД вземания, възникнали след откриване на производство по несъстоятелност, е прието също така, че: "Страните в производствата по исковете за попълване на масата на несъстоятелността, за които са присъдени разноси, не следва да бъдат поставени в по-неблагоприятно положение от страните в останалите производства, обусловени от образуваното производство по банкова несъстоятелност. Забрана за включване в списъка на приетите вземания на разноските, присъдени в производствата по исковете за попълване на масата на несъстоятелността, не може да се изведе и от разпоредбата на чл.4, ал. 1 от ЗБН. Разпоредбата установява общия принцип, че масата на несъстоятелността служи за удовлетворяване на всички кредитори на банката по търговски и нетърговски вземания, възникнали до датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност за банката, както и на кредиторите по вземания, свързани с направени при условията и по реда на този закон разноските по несъстоятелността. С ал. 2 на същия текст е предвидено и изключение от него за вземанията, произтичащи от законна или договорна лихва върху

необезпечено вземане, дължима след датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност за банката, като е посочено, че те се удовлетворяват само след пълно удовлетворяване на кредиторите по чл.94, ал.1, т.1-8 от ЗБН. Същевременно обаче с чл.94, ал.1, т.7 от ЗБН в кръга на подлежащите на удовлетворяване вземания се включват и други вземания, възникнали след датата на решението възникнали до датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност за банката, а именно текущи публичноправни вземания на държавата и общините, като данъци, мита, такси и други. Разпоредбата на чл.102 от ЗБН предвижда, че и вземанията под отлагателно условие се включват в сметката за разпределение и се удовлетворяват по реда на чл.725 от ТЗ. Следователно в чл.4 от ЗБН не са уредени изчерпателно всички изключения от общото правило, че масата на несъстоятелността е предназначена за удовлетворяване на вземания, възникнали до датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност за банката. Възможността да бъдат удовлетворявани вземания, свързани с развитието на производството - разноските по несъстоятелност и текущите, публичноправни вземания на държавата и общините, които могат да бъдат и спорни по размер, налага по аргумент от по-силното основание, че безспорните по размер вземания за разноси, присъдени в съдебните производства, обусловени от производството по несъстоятелност, също подлежат на удовлетворяване от масата на несъстоятелността. От друга страна случаите, при които страните по делата не заплащат предварително или не дължат държавна такса за участие в делото, както и в които са освободени от заплащане на разноси, се уреждат изрично в закона. След като липсва изрична разпоредба, освобождаваща банката - длъжник в производство по банкова несъстоятелност от заплащане на разноси в производствата по отменителните и преферентните иски за попълване на масата на несъстоятелността, недопустимо е този правен резултат да се постигне чрез забрана за ответниците по посочените иски, в чиято полза са присъдени разноси, да ги предявят в производството по несъстоятелност". Прието е също така, че чл.71, ал.1 от ЗБН задължава синдикът да допълни списъка по чл.67, ал.2 от ЗБН с вземанията, установени с решение по чл.65, ал.2 или по чл.68, ал.3 от ЗБН, както и с вземанията, които са предмет на решение по чл.20, ал.4 от ЗБН, ако с решението се признава претендираното от кредитора вземане към банката. Отговорността за разноси е последица от разрешаването на материалноправния спор, поради което присъдените в тези производства разноси се подчиняват на режима на главното вземане и също подлежат на удовлетворяване от масата на несъстоятелността по реда на ЗБН.

По тези съображения и предвид изрично предвидената неоспоримост на вземанията, установени с влязло в сила съдебно решение в производства с участието на синдика, следва да се приеме, че вземанията за разноси, присъдени на ответници в производствата по иски за попълване на масата на несъстоятелността, подлежат на удовлетворяване по реда на [чл. 94, ал. 1, т. 8 от ЗБН](#) / ред. доп. – ДВ, бр. 33 от 2019 г., в сила от 19.04.2019 г. / Същите не представляват разноси по несъстоятелността, доколкото не попадат сред лимитативно изброените в разпоредбата на [чл. 54 от ЗБН](#) вземания, насочени към обезпечаване на развитието на откритото производство по несъстоятелност, поради което не

може да се приеме, че следва да бъдат включени в списъка по реда на [чл. 94, ал. 1, т.3 от ЗБН](#). Разпоредбата на чл.54, т.3 от ЗБН е достатъчно конкретна, поради което не би могло да и бъде направено исканото от жалбоподателя разширително тълкуване.

С оглед на горното обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

По частната жалба

Поддържа се от жалбоподателя, че за настоящето производство при липса на специална правна уредба относно държавните такси по възраженията по чл. 68 от ЗБН по аргумент на чл. 612, ал. 2 от ТЗ, като приложение следва да намери разпоредбата на чл. 694, ал. 7 от ТЗ. Според жалбоподателя в производството по чл. 68 ЗБН е приложима процедурата по чл. 694 от ТЗ. С измененията на чл. 694 от ТЗ (обнародвани в ДВ бр. 105 от 30.12.2016 г.), е прието, че държавната такса по иск по чл. 694 от ТЗ се определя върху една четвърт от вземането, за което е предявен установителният иск, поради което дължимата държавна такса при предявено възражението за вземане в размер на 461 475.60 лева, изчислена върху една четвърт от вземането, възлиза на 4 614.76 лева.

Съдът счита, че становището на жалбоподателя е неоснователно. След като подадените възражения срещу становището на синдика по предявените вземания се разглеждат като установителен иск, то следва да бъдат приложени общите правила за размера на дължимата държавна такса върху материалния интерес-4%. За да не бъде приложена общата правна норма относно размера на дължимата държавна такса следва да е налице изрична законова разпоредба, което в разглеждания случай не е налице. За да бъде приложена разпоредбата на чл.694, ал.7 от ТЗ, така както се иска от жалбоподателя, следва да е налице изрична прапращаща норма, каквато в случая няма. Недопустимо е разширително тълкуване на норма, която регламентира изключение от общото правило. С оглед на това законосъобразно СГС е определил размера на дължимата държавна такса в размер на 4% от вземането- 461 475,60 лв. или 18 459,02 лв.

С оглед на горното обжалваното определение следва да бъде потвърдено.

По отношение на разноските

Разноски за процесуално представителство не се претендират.

Предвид решението по спора

Водим от горното Софийският апелативен съд

РЕШИ:

Потвърждава Решение № 597/05.05.2023 год., постановено по търг.дело № 494/2023 год. на СГС, Т.о., VI-17-ти състав, в обжалваната му част, с която е прието, че вземането на „Бългериан Еървейз Груп“ ЕАД, ЕИК 131085074, за присъдени съдебни разноски в размер на 461 475,60 лева има поредност на удовлетворяване в производството по несъстоятелност на „КТБ“ АД/н/ по чл.94, ал.1, т.8 ЗБН.

Потвърждава определение № 2566/31.07.2023г. по търг. дело № 494/2023 г., ТО, VI-17 състав на СГС.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба при условията по чл.280,ал.1 от ГПК пред ВКС в едномесечен срок от връчването на препис на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____